

บทที่ 17

การรวมกลุ่มของธุรกิจและการเคลื่อนไหวของกรรมกร

เค้าโครงเรื่อง

1. การเติบโตของการรวมกลุ่มธุรกิจ
 - 1.1 ผลดีและผลเสียของการรวมกลุ่มบริษัท
 - 1.2 วิวัฒนาการของรูปแบบการรวมกลุ่ม
 - 1.2.1 พูล
 - 1.2.2 ทรัสต์
 - 1.2.3 บริษัทถือหุ้นร่วม
 - 1.2.4 บริษัทสมทบและการรวมกลุ่มของผลประโยชน์
 - 1.3 ขบวนการต่อต้านทรัสต์
2. เบื้องหลังขององค์การกรรมกร
 - 2.1 องค์การอัสวินกรรมกร
 - 2.2 องค์การสหบาลกรรมกร
3. กรรมกรและการเมือง
 - 3.1 ความก้าวหน้าของค่าจ้างแรงงาน
 - 3.2 การอพยพเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา

สาระสำคัญ

1. การเติบโตของการรวมกลุ่มธุรกิจ มีผลมาจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม ผลดีและผลเสียของการรวมกลุ่มบริษัท วิวัฒนาการของรูปแบบการรวมกลุ่มต่าง ๆ เช่น พูล ทรัสต์ บริษัทถือหุ้นร่วม บริษัทสมทบและการรวมกลุ่มของผลประโยชน์ ตลอดจนขบวนการต่อต้านทรัสต์
2. เบื้องหลังขององค์การกรรมกร อัตราการเติบโตของประชาชนในเมือง องค์การอัสวินกรรมกร และองค์การสหบาลกรรมกร ผู้นำกรรมกรที่มีชื่อเสียง เช่น ซามูเอล กอมเปอร์ส
3. กรรมกรและการเมือง บทบาทของกรรมกรในพรรคการเมือง ค่าจ้างแรงงานและการอพยพเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา

จุดประสงค์การเรียนรู้

หลังจากศึกษาบทที่ 17 แล้ว ผู้ศึกษาสามารถ

1. เข้าใจและเปรียบเทียบการรวมกลุ่มของธุรกิจประเภทต่าง ๆ เช่น พูล ทรัสต์ บริษัท
ถือร่วม บริษัทสมทบและการรวมกลุ่มของผลประโยชน์ได้ อธิบายผลดีและผลเสียของการ
รวมกลุ่มบริษัทได้ และเข้าใจขบวนการต่อต้านทรัสต์ได้
2. เข้าใจและเปรียบเทียบองค์การอัครวิกรมกรและองค์การสหบาลกรกรมกรได้
3. เข้าใจและอธิบายเรื่องของกรกรมกรและการเมือง ค่าจ้างแรงงาน และการเพิ่มแรงงาน
ด้วยการอพยพเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาได้

ความนำ

ระยะเวลา 50 ปี หลังสงครามกลางเมืองเป็นระยะสูงสุดของปรัชญาเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมและการต่อต้านระบบการค้าเสรีนิยม กระบวนการปฏิวัติอุตสาหกรรมสหรัฐอเมริกาเร่งให้เร็วขึ้นอันเนื่องมาจากสงคราม แต่ความเจริญอย่างรวดเร็วของการอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม เกิดเนื่องมาจากความมีเสรีภาพอย่างไม่จำกัด และการแข่งขันทฤษฎีการค้าเสรีของอดัม สมิท เป็นที่ยอมรับของชาวอเมริกันเป็นส่วนใหญ่ หลังจากสงครามกลางเมืองมีความเชื่อว่ารัฐบาลกลางควรจะให้ความช่วยเหลือทางด้านทุนในการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติในระยะเวลา 40 ปี หลังจาก ค.ศ.1860 แนวความคิดนี้ได้รับการสนับสนุนจากนักบุกเบิกชายแดนผู้ต้องการเสรีภาพในการปฏิบัติงาน ด้วยเหตุนี้ นโยบายการค้าแบบเสรีและการแข่งขันจึงได้ปฏิบัติกันในสหรัฐอเมริกา

รัฐบาลได้ช่วยเหลือกิจการรถไฟด้วยการให้ที่ดินฟรีหลายล้านเอเคอร์ทรัพยากรธรรมชาติที่มีค่า เช่น น้ำมัน ป่าไม้ แร่ธาตุ ที่ดิน ซึ่งเป็นของรัฐบาลกลางได้ถูกนำมาใช้ในทางที่ผิด เช่นเดียวกับกิจการตลาด ประชาชนได้ต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความดีนรเพื่อความถูกต้องของกฎหมายทรัพยากรธรรมชาติและกฎหมายตลาดที่ประชาชนถูกเอาเปรียบ

ประมาณ ค.ศ.1910 นักหนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียงชาวอังกฤษกล่าวว่า “ประเทศสหรัฐอเมริกา มีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ที่ถูกบริหารและดำเนินการโดยกลุ่มขุนนางปลอม (a horde of robber barons) ที่รัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นควบคุมได้ไม่เพียงพอทั่วถึง”¹

ใน ค.ศ.1776 อดัม สมิท เขียนทฤษฎีการค้าเสรีว่า “ทุกคนมีสิทธิที่จะหาผลประโยชน์ได้มากที่สุดจากทุนที่มีอยู่ ผลประโยชน์เป็นของบุคคลไม่ใช่ของสังคม ผลประโยชน์ของตนเอง เมื่อศึกษาแล้วก็คือผลประโยชน์ที่จะให้แก่สังคม”² การค้าแบบแข่งขันกันเคยไม่มีข้อจำกัดไม่เพียงแต่เป็นการทำลายนักอุตสาหกรรมเท่านั้น แต่ในที่สุดเป็นการรวมกลุ่มของธุรกิจซึ่งเป็นอันตรายทั้งผู้ผลิตวัตถุดิบและผู้บริโภคในที่สุดประชาชนได้ต่อต้านการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างฟุ่มเฟือยและการดำเนินงานด้วยวิธีการที่ผิดกฎหมาย

¹ William Archer, “The American Cheap Magazine,” *Fortnightly Review*, LXXXVII, (1910), p. 930.

² Faulkner, *Ibid.*, p. 421.

1. การเติบโตของการรวมกลุ่มธุรกิจ

สมัยก่อนสงครามกลางเมืองเป็นยุคทองของนักธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดเล็ก มีเจ้าของเพียงคนเดียวหรือเพียงครอบครัวเดียว ตั้งแต่ ค.ศ.1870 แนวโน้มของธุรกิจเป็นแบบการรวมกลุ่ม อันมีผลเนื่องมาจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม เอกสารของคณะกรรมการอุตสาหกรรม ค.ศ.1899 กล่าวว่า “การแข่งขันอย่างมากมีผลให้กำไรที่ได้จากการแข่งขันถูกทำลายไปหมด”¹ เป็นสาเหตุสำคัญในการเคลื่อนไหวเพื่อการรวมกลุ่มทางธุรกิจ การแข่งขันเรื่องอัตราค่ารถไฟระหว่างต้น ค.ศ.1870 มีผลทำให้ค่ารถไฟราคาต่ำกว่าเดิม นอกจากการแข่งขันด้วยการตัดราคากันแล้ว การค้าด้วยวิธีการเช่นนี้ต้องใช้งานอย่างมากในการโฆษณาและจ่ายค่าคนขายของ อุตสาหกรรมขนาดเล็กจะเสียเปรียบเมื่อเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในด้านกำลังการผลิต ความมั่นคงทางด้านการบริหารจัดการงานอย่างดีที่สุด การต่อรองกับกรรมการ นายธนาคาร และบริษัทขนส่ง บริษัทมีความต้องการลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น เพราะมีคนเพิ่มพูนผลประโยชน์ได้มากขึ้น โดยเฉพาะธุรกิจน้ำมัน บริษัทสแตนดาร์ดออยล์ (The Standard Oil Company) ซึ่งมีขนาดใหญ่มากพอที่จะดำเนินงานผูกขาดได้ นอกจากนี้ยังควบคุมสิทธิบัตรพื้นฐานด้วยประวัติของการรวมกลุ่มธุรกิจและการเติบโตของธุรกิจขนาดใหญ่ จึงมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด การประดิษฐ์เครื่องจักรที่ประหยัดแรงงานกรรมกรทำให้ได้ผลผลิตจำนวนมาก การลงทุนทางด้านเครื่องจักรขนาดใหญ่ส่งเสริมการแข่งขัน การเติบโตของชาติและธุรกิจ เช่น กรณีกิจการรถไฟส่งเสริมการรวมตัวของธุรกิจ การประดิษฐ์อุปกรณ์ขนาดเล็ก เช่น เครื่องพิมพ์ดีด เป็นการสนับสนุนธุรกิจขนาดใหญ่ ธุรกิจแบบเสรีได้ครอบคลุมนโยบายเศรษฐกิจอเมริกันในระหว่างครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 และภายใต้อิทธิพลของการพัฒนาอุตสาหกรรมสหรัฐอเมริกาได้ใช้นโยบายกฎหมายภาษีศุลกากร ซึ่งเป็นการหันเหออกจากนโยบายการค้าเสรีและดูเหมือนว่าเป็นการส่งเสริมการพัฒนาระบบธุรกิจขนาดใหญ่และการผูกขาด เฮนรี โอ ฮาฟเมเยอร์ (Henry O.Havemayer) ประธานของการผูกขาดน้ำตาลในสมัยนั้นกล่าวย่ำว่า “กฎหมายภาษีศุลกากรเป็นแม่บทของการผูกขาด”² และมีหลายคนเห็นด้วยกับแนวความคิดนี้ ถึงแม้ว่าอุตสาหกรรมอื่น ๆ เช่น

¹ Preliminary Report of The Industrial Commission, p. 9.

² Abstract of The Census of Manufacturers, 19 16, table 195.

การผูกขาดน้ำมันของบริษัทสแตนดาร์ดออยล์ และการผูกขาดใบยาสูบของสหรัฐอเมริกา ได้รับผลประโยชน์เพียงเล็กน้อยจากกฎหมายภาษีศุลกากร

1.1 ผลดีและผลเสียของการรวมกลุ่มบริษัท

เมื่อขนาดของบริษัทขยายเพิ่มขึ้นและการแข่งขันเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ วิธีการแบบเก่าของธุรกิจที่บุคคลเดียวเป็นเจ้าของธุรกิจเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะทุนที่จำเป็นต้องสร้างอาคาร อุปกรณ์ และสินค้า มีเป็นจำนวนมากกว่าที่บุคคลคนเดียวจะทำได้ และการเสี่ยงย่อมมีมากขึ้นถ้าดำเนินการเพียงคนเดียว ดังนั้นการรวมกลุ่มของบริษัทเริ่มมีขึ้นหลังจากสงครามกลางเมืองเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการแบบใหม่ ก่อนสงครามกลางเมืองมีการรวบรวมกลุ่มของธุรกิจ ส่วนใหญ่จะเป็นพวกกิจการธนาคาร การสร้างถนนเรียกเก็บเงิน รถไฟ และโครงการสำหรับสาธารณะ

ผลดีของการรวมกลุ่มบริษัท คือ

1. สะดวกในการรวบรวมเงินทุนจำนวนมากตามแบบฟอร์มของกฎบัตรที่ได้รับอนุญาตให้ออกเป็นหุ้นได้ เช่น บริษัทโทรเลขโทรศัพท์สหรัฐอเมริกาใน ค.ศ.1958 มีผู้ถือหุ้นจำนวน 1,600,000 คน

บริษัทเยนเนอรัลมอเตอร์ มีผู้ถือหุ้นมากกว่า 600,000 คน

บริษัทสแตนดาร์ดออยล์ มีผู้ถือหุ้นมากกว่า 500,000 คน

บริษัทสามารถขอยืมเงินและออกพันธบัตรได้ในราคาใกล้เคียงกับทุน

2. การตั้งบริษัทรวมกลุ่ม ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศและได้ผลประโยชน์จากผู้ร่วมหุ้นที่มีความสามารถ

3. ความเสี่ยงของผู้ถือหุ้นมีจำกัดเพราะถูกกำหนดโดยกฎหมายของรัฐ

4. หุ้นอาจจะซื้อและขายได้

5. บริษัทรวมกลุ่มได้รับผลประโยชน์อย่างมากเพราะไม่มีการเปลี่ยนแปลงถึงแม้ว่าสมาชิกของบริษัทจะตายหรือลาออก

ผลเสียของการรวมกลุ่มบริษัท คือ ผู้ถือหุ้นบริษัทที่มีจำนวนมากและอยู่อย่างกระจัดกระจาย ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะควบคุมตัวแทนต่าง ๆ ได้ทั่วถึง ผู้อำนวยการได้รับเลือกจากที่ประชุมประจำปีเป็นตัวแทนของบริษัทแต่ไม่ได้เป็นตัวแทนของผู้ถือหุ้น ทำให้ผู้ถือหุ้นขาดอำนาจในการควบคุมผู้อำนวยการ ผู้อำนวยการอาจจะใช้อำนาจแต่งตั้งหรือส่งเสริมบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวได้ จะเห็นได้ว่าเฉพาะผู้ชำนาญ

เท่านั้นที่จะได้รับผลประโยชน์ ที่แท้จริง จากทัศนะของประชาชนเห็นว่าบริษัทรวมกลุ่มเป็นการส่งเสริมการผูกขาด อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าบริษัทรวมกลุ่มจะมีผลเสียแต่บริษัทเป็นรูปแบบสำคัญขององค์การธุรกิจในปัจจุบันนี้ ใน ค.ศ.1919 มีบริษัทรวมกลุ่มจำนวนร้อยละ 31.5 ของบริษัททั้งหมดที่มีอยู่ มีคนงานจำนวนร้อยละ 86 และผลิตผลมีคุณค่าร้อยละ 87.7 ของผลิตผลทั้งหมด และมีหลักฐานที่แสดงว่าบริษัทรวมกลุ่มเพิ่มความสัมพันธมากขึ้นในระยะหลัง ๆ¹

1.2 วิวัฒนาการของรูปแบบการรวมกลุ่ม

การรวมกลุ่มเป็นผลสำเร็จเนื่องจากขนาดของการเติบโตภายในและการขยายตัวตามธรรมชาติหลังความวุ่นวายทางเศรษฐกิจ ค.ศ.1873 การเคลื่อนไหวของการรวมกลุ่มมีความสำคัญมากขึ้นแบ่งออกได้เป็น 5 รูปแบบ คือ 1) พูล (pools) 2) ทรัสต์ (trusts) 3) บริษัทถือร่วม (holding companies) 4) บริษัทสมทบ (amalgamations and mergers) 5) การรวมกลุ่มของผลประโยชน์ (community of interest)

1.2.1 พูล (pools) เกิดขึ้นหลังความวุ่นวายทางเศรษฐกิจ ค.ศ.1893 การเคลื่อนไหวเพื่อจัดตั้งมีไปจนถึง ค.ศ.1887 พูลเป็นองค์การธุรกิจซึ่งสมาชิกควบคุมราคาได้ด้วยการแบ่งธุรกิจด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง เช่น กิจการรถไฟ ต่อมากฎหมายการค้าระหว่างรัฐ ค.ศ.1887 (The Interstate Commerce Act of 1887) ห้ามการตั้งพูลแต่ในภาคใต้ยังคงดำเนินการอยู่ในที่ซึ่งมีการขนส่งฝ้าย มีการต่อรองและกำหนดอัตราค่าขนส่งที่ได้รับการยินยอม

1.2.2 ทรัสต์ (Trusts) เมื่อพลในกิจการรถไฟถูกประกาศว่าผิดกฎหมายใน ค.ศ.1887 โดยกฎหมายการค้าระหว่างรัฐและศาลสูงสุดในคดีที่ต่อต้านสมาคมขนส่งข้ามทวีปของมิสซูรี หลัง ค.ศ.1887 พูลลดน้อยลง แต่ก็ไม่ได้ยกเลิกทันที ใน ค.ศ.1897 ทรัสต์ซึ่งเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการรวมตัวเกิดขึ้น ทรัสต์เป็นองค์การที่ผู้ถือหุ้นตกลงกันจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อควบคุมการดำเนินงานหุ้น และได้รับใบทรัสต์เป็นการตอบแทน ทรัสต์ไม่เหมือนกับพูลเพราะทรัสต์เป็นการรวมกลุ่มของผลประโยชน์อย่างแท้จริง การใช้แนวความคิดแบบทรัสต์เป็นการสร้างระบบผูกขาดซึ่งได้นำมาใช้ใน ค.ศ.1879 และ

¹ H.D. Lloyd, *Wealth Against Commonwealth*, pp. 9-10.

ค.ศ.1882 ได้ถูกนำมาใช้โดยบริษัทสแตนดาร์ดออยล์ ต่อมาใน ค.ศ.1889 ได้มีการออกกฎหมายต่อต้านทรัสต์ขึ้นภายในรัฐ ใน ค.ศ. 1890 รัฐบาลได้ออกกฎหมายเซอร์แมนแอนตี้ทรัสต์ (The Serman Antitrusts)

1.2.3 **บริษัทถือร่วม (Holding Companies)** กฎหมายต่อต้านทรัสต์นำมาสู่การดัดแปลงรูปแบบใหม่ของการรวมตัว รู้จักกันในนามว่า บริษัทถือร่วม ซึ่งมีอิทธิพลครอบคลุมธุรกิจในช่วงสมัยการรวมตัวของธุรกิจ ค.ศ.1897-1904 บริษัทถือร่วมเป็นองค์กรที่ครอบครองบริษัทอื่นด้วยการเป็นเจ้าของหรือควบคุมหุ้น ได้แก่ บริษัทเพนซิลวาเนีย (The Pennsylvania Company) และบริษัทโทรศัพท์เบลอเมริกัน (The American Bell Telephone Company) และบริษัทสแตนดาร์ดออยล์ (The Standard Oil Company) ซึ่งเคยเป็นรูปแบบทรัสต์ ก็เปลี่ยนแบบเป็นบริษัทถือร่วมด้วย ขบวนการเพื่อจัดตั้งบริษัทถือร่วมได้รับความสะดวกจากกฎหมายของมลรัฐหลายแห่ง เช่น นิวเจอร์ซีย์ เวอร์จิเนียตะวันตก เดลาแวร์และเมน

1.2.4 **บริษัทสมทบและการรวมกลุ่มของผลประโยชน์ (Mergers a Community of Interests)** ถึงแม้ว่าบริษัทรวมกลุ่มยังคงเป็นองค์กรที่นิยมในสหรัฐอเมริกา แต่ก็ได้มีการดัดแปลงวิธีการแบบใหม่ที่เรียกว่า “ทรัสต์ด้วยการลงคะแนน” (voting trusts) และบริษัทรวมกลุ่มแบบพีรามิด (Pyramided Holding Companies) กฎหมายต่อต้านทรัสต์ส่งเสริมวิธีการแบบใหม่ในการผูกขาดด้วยการผ่านการรวมกลุ่มของผลประโยชน์ โดยปกติจะใช้วิธีการซื้อหุ้นของแต่ละคน บริษัทรวมกลุ่ม บริษัทการลงทุนของทรัสต์ที่ลงคะแนนเสียง บริษัทแห่งหนึ่งอาจจะซื้อหุ้นของอีกบริษัทหนึ่งเพื่อจะมีอิทธิพลในบริษัทนั้น ตัวแทนของบริษัทหนึ่งอาจจะไปนั่งประชุมในอีกบริษัทหนึ่งได้

การรวมกลุ่มและการผูกขาด

ขบวนการการรวมกลุ่มไม่ว่าจะเป็นรูปของพูล บริษัทถือร่วมหรือทรัสต์ เป็นองค์กรที่ไม่ได้ผูกขาด แต่ความปรารถนาจะผูกขาดและการได้ผลประโยชน์เป็นเรื่องที่ผู้จัดองค์การคิดอยู่เสมอ การผูกขาดอาจจะนำมาสู่การควบคุมการผลิตที่สำคัญ ๆ ทรัสต์เป็นองค์กรที่จำกัดคู่แข่งและควบคุมผลผลิตในสหรัฐอเมริกา การผูกขาดมีหลายชนิดซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกัน การผูกขาดที่ถูกต้องตามกฎหมายได้แก่ งานที่มีต่อสาธารณะ เช่น กิจการไปรษณีย์ การผูกขาดของเอกชน ได้แก่ ลิขสิทธิ์ เอกสิทธิ์ และสิทธิการออกเสียง อีกประเภทหนึ่งได้แก่ การผูกขาดโดยธรรมชาติ เช่น บริษัท

รถไฟ รถบัส กิจการรถไฟ กิจการแก๊ซ และโรงงานถ่านหิน การผูกขาดแรงงาน ได้แก่ การรวมกลุ่มของคนงานมีฝีมือและควบคุมการใช้งานของกรรมกร การผูกขาดเงินทุน เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่าการผูกขาดบางอย่างเป็นสิ่งที่ไม่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น กิจการเพื่อสาธารณูปโภค ความฉลาดของบุคคลก็เป็นการผูกขาดที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

1.3 ขบวนการต่อต้านทรัสต์

ขณะที่มีการใช้สิทธิเสรีนิยมและมีความกระตือรือร้นที่จะรวมธุรกิจเข้าด้วยกัน ก็มีการพัฒนาขบวนการต่อต้านทรัสต์ขึ้นอย่างเข้มแข็ง โดยมีความหวาดกลัวว่า ทรัพยากรธรรมชาติจะถูกควบคุมโดยคนกลุ่มน้อยที่ไม่มีความรับผิดชอบ ใน ค.ศ.1873 มีบริษัท 6 แห่งเป็นเจ้าของเหมืองถ่านหินของมลรัฐเพนซิลวาเนียและการคมนาคมขนส่งที่จะขนถ่านหินออกมาใช้ ใน ค.ศ.1882 โรงกลั่นน้ำมันจำนวน 39 แห่งของบริษัท สแตนดาร์ดออยล์ ควบคุมการผลิตน้ำมันประมาณร้อยละ 90 ของการผลิตทั้งหมด เฮนรี เดมเบอร์เรส ลอยด์ (Henry Demerest Lloyd) กล่าวว่า

กลุ่มคนจำนวนน้อยได้รับอำนาจในการจัดจ่ายพลังงาน เชื้อเพลิงให้แก่มนุษย์และโรงงานอุตสาหกรรมจากไม้ขีดไฟ ไปจนถึงไฟฟ้า กลุ่มนักธุรกิจเหล่านี้ควบคุมแหล่งเชื้อเพลิง ถ่านหินชนิดแข็งและชนิดอ่อน อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับไฟฟ้าทุกชนิด เช่น เตา ที่ทำความร้อน ท่อแก๊ซ หลอดไฟฟ้า และอื่น ๆ ประชาชนไม่อาจจะเป็นอิสระได้จากการเปลี่ยนการใช้ไฟฟ้าเป็นแก๊ซ หรือจากแก๊ซของเมืองใหญ่เป็นแก๊ซของชนบท¹

ใน ค.ศ.1904 ผลผลิตส่วนใหญ่ของประเทศอยู่ในความควบคุมของบริษัท รวมกลุ่มขนาดใหญ่ที่ผูกขาดกิจการ ประชาชนได้รับความเดือดร้อนจากการผูกขาดและแจกจ่ายทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ จากกลุ่มบุคคลนี้ซึ่งได้ใช้วิธีการที่ไม่สุจริตในการแข่งขันและบางครั้งก็ได้ใช้วิธีการที่ผิดกฎหมายที่ได้รับความร่วมมือจากรัฐบาล ธุรกิจขนาดใหญ่มีอิทธิพลเหนือการเมืองมากโดยเฉพาะฤดูกาลเลือกตั้งที่เห็นได้อย่างชัดเจน ศาลสูงสุดแห่งมลรัฐมิชิแกนได้แสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเมื่อรัฐเข้าไป

¹ Faulkner, *ibid.*, p. 426.

เกี่ยวข้องกับบริษัทไดมอนด์แมช (The Diamond Match Company) ซึ่งเป็นบริษัทหนึ่งที่มีชื่อเสียงเสียในระบะนี้ว่า

ไม่เป็นที่ต้องสงสัยถ้ารัฐบาลอิสระยังคงมีอยู่ในประเทศที่อนุญาตให้บริษัทเก็บรวบรวมเงินจำนวนมากมหาศาล ซึ่งใช้ในการควบคุมทรัพย์สินสมบัติและธุรกิจของประเทศที่ทำการต่อต้านและเป็นอันตรายต่อผลประโยชน์ของสาธารณะและของประชาชน เพื่อผลประโยชน์ส่วนตนและกลุ่มคนจำนวนน้อย¹

นอกเหนือไปจากนี้ นักธุรกิจเหล่านี้ต้องจ่ายเงินค่านายหน้าให้แก่ทนายความและคณะกรรมการธนาคารเพื่ออำนวยความสะดวกและช่วยเหลือในการคดโกงประชาชนในที่สุดกรรมกรค้นพบว่าพวกตนประสบกับความลำบากในการเพิ่มอำนาจของการรวมกลุ่มของนายทุน ตัวอย่างเช่น บริษัทเหล็กกล้าสหรัฐ (The United States Steel Corporation) ใช้อำนาจที่มีอยู่ป้องกันไม่ให้มีการจัดตั้งองค์การกรรมกรมาเป็นเวลามากกว่า 30 ปี อิทธิพลและแนวทางของบริษัทนี้ ทำให้โรงงานอุตสาหกรรมอื่น ๆ ป้องกันไม่ให้องค์การกรรมกรในบริษัทของตนด้วย

การเติบโตขยายตัวอย่างมากของการผูกขาดและความไม่รับผิดชอบของกลุ่มนักธุรกิจเหล่านี้มีผลกระทบกระเทือนต่อประชาชนทั่วไป ดังจะเห็นได้จากหนังสือที่เขียนในสมัยนี้ เรียกร้องความสนใจของประชาชนให้เห็นข้อบกพร่องทางเศรษฐกิจที่มีผลเดือดร้อนต่อประชาชน ได้แก่ เฮนรี ยอร์จ (Henry George) เขียนหนังสือชื่อ **ความก้าวหน้าและความยากจน (Progress and Poverty)** ใน ค.ศ.1879 ที่แสดงทัศนะว่า การเก็บภาษีที่ดินจะเป็นการแก้ปัญหาการผูกขาดได้อย่างหนึ่ง เฮนรี เดมเบอร์เรส ลอยด์ เขียนหนังสือ **ความมั่งคั่งต่อต้านสหภาพ (Wealth Against Commonwealth)** ใน ค.ศ. 1894 ได้แสดงความคิดเห็นที่ต่อต้านทรัพย์สินอย่างมาก กลุ่มต่อต้านนี้ได้พัฒนาสร้างอิทธิพลและแนวทางทางการเมือง จนกระทั่ง ค.ศ.1872 พรรคการเมืองใหญ่ทั้ง 2 พรรคได้คัดค้านการรวมกลุ่มของบริษัทรถไฟและธุรกิจการผูกขาด ต่อมามีกลุ่มอื่น ๆ เช่น ค.ศ.1850 กลุ่มกรีนแบคเคอร์ (The Greenbackers) และ ค.ศ.1884 กลุ่มต่อต้านการ

¹ Ibid., p. 436

ผูกขาด (The Anti-Monopolists) ได้เรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินการอย่างจริงจังในการควบคุมการผูกขาดและในที่สุดก็ประสบผลสำเร็จ ใน ค.ศ.1885 ที่แนวนโยบายของพรรคการเมืองชั้นนำ 4 พรรค ได้แก่ พรรครีพับลิกัน (The Republican) พรรคเดโมแครต (The Democratic) พรรคโพรฮิบิชัน (The Prohibition) และพรรคสหกรรมกร (The Union Labor) ใน ค.ศ.1890 ประชาชนได้เรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินการเกี่ยวกับการผูกขาดอย่างจริงจัง ต่อมารัฐบาลกลางได้สั่งให้มีการดำเนินงานในกฎหมายรัฐด้วยรัฐบาลได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นชุดหนึ่งเพื่อศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ซึ่งได้ข้อสรุปว่าการผูกขาดของเอกชนนำความเดือดร้อนมาสู่ประชาชน ในที่สุด ค.ศ.1890 รัฐบาลได้ออกกฎหมายเซอร์แมน แอนตี้ทรัสต์ (The Sherman Antitrust Act) ประกาศว่าการรวมกลุ่มของบริษัทต่าง ๆ ในรูปของทรัสต์และการผูกขาดเป็นการผิดกฎหมาย และกำหนดบทลงโทษผู้ทำผิดกฎหมายด้วย¹

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

1. ให้นักศึกษากันคิดว่าเพิ่มเติมเกี่ยวกับประวัติของอดัม สมิท และระบบเศรษฐกิจเสรีนิยม
2. ให้นักศึกษากันคิดว่าเพิ่มเติมเกี่ยวกับการรวมกลุ่มของธุรกิจในรูปแบบต่าง ๆ และขบวนการต่อต้านทรัสต์

2. เบื้องหลังขององค์การกรรมกร

ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจสหรัฐอเมริกาตั้งแต่สมัยเริ่มอาณานิคมถูกกำหนดด้วยปัญหาแรงงาน แต่ขบวนการเคลื่อนไหวของกรรมกรเริ่มมีผลในทางปฏิบัติและมีสภาพการดำรงชีวิตดีขึ้น เมื่อมีการเจริญเติบโตของประชากร การเพิ่มโรงงานอุตสาหกรรม และจำนวนคนที่อาศัยอยู่ในเมืองมากขึ้น การปฏิวัติอุตสาหกรรมเกิดขึ้นภายในประเทศสหรัฐอเมริกาซ้ำเพราะการขาดแคลนแรงงาน การขาดแคลนเงินทุน และการมีที่ดินว่างเปล่าจำนวนมากในการทำเกษตรกรรม บังคับต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ประชาชนมีอาชีพอยู่ในชนบทและเป็นการชะลอการเกิดโรงงานอุตสาหกรรมและสภาพชีวิตของคนในเมืองใหญ่

¹ Jeremiah W. Jenks and Walter E. Clark, The Trust Problem in "Appendix F. : Federal Trust Legislation in the United States," See also F. Flugel and H.U. Faulkner, Ibid., p. 541.

อย่างไรก็ตามประชากรได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและเพิ่มเป็น 2 เท่าทุก ๆ 20 ปี จนถึง ค.ศ.1860 จำนวนร้อยละของประชากรทั้งหมดที่อยู่อาศัยในเมืองใหญ่จำนวน 8,000 คนหรือมากกว่านี้ เพิ่มขึ้นอย่างช้า ๆ ก่อน ค.ศ.1840 และต่อจากนั้นก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เช่น ค.ศ.1841 ประชาชนอาศัยอยู่ในเมืองร้อยละ 8.5 แต่ใน ค.ศ. 1860 ประชากรเพิ่มเป็น 16.1 และ ค.ศ.1930 ประชากรเพิ่มเป็น 49.1 ในปีที ประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจะเห็นได้ว่ามีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับกิจกรรมของ กรรมกร ถ้าความหมายของคำว่า เมือง หมายถึง สถานที่ที่มีประชากรอาศัยอยู่ 2,500 คน หรือมากกว่านี้ จะเห็นได้ว่า ใน ค.ศ.1950 ประชาชนจำนวนร้อยละ 54 อาศัยอยู่ใน เขตเมือง เมื่อเปรียบเทียบกับ ค.ศ.1880 ก็มีประชาชนอาศัยอยู่ในเมืองเพียงร้อยละ 28.6¹

ถึงแม้ว่าการเติบโตของประชาชนในเมืองจะเป็นจำนวนกว้างขวาง ส่วนที่น่าสนใจมากที่สุด คือ ส่วนของโรงงานอุตสาหกรรม ใน ค.ศ.1920 เนื้อที่มากกว่า 2 ใน 3 ของประเทศเป็นโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งอยู่ในเขตภูมิศาสตร์ 3 แห่ง คือ นิวอิงแลนด์ เขต แอตแลนติกตอนกลาง ได้แก่ มลรัฐโรดไอแลนด์ และมลรัฐแมสซาชูเซต มีประชาชน อาศัยอยู่ในเมืองมากกว่าร้อยละ 90 นิวยอร์กมีมากกว่าร้อยละ 80 และนิวเจอร์ซีย์มีมาก กว่าร้อยละ 70 ในเขตทั้ง 3 แห่งนี้สามารถผลิตวัสดุของอุตสาหกรรมได้เกือบ 3 ใน 4 ของผลิตผลอุตสาหกรรมทั้งหมดภายในประเทศ

อัตราการเติบโตของประชาชนในเมือง

ค.ศ.	ประชาชนทั้งหมด	สถานที่คนอาศัยอยู่ 8,000 คนหรือมากกว่า	ประชาชน	จำนวนสถานที่	จำนวนร้อยละ ของประชาชน
1790	3,929,214	131,472	6	3.3	
1800	5,308,483	210,873	6	4.0	
1820	9,638,453	475,135	13	4.9	
1840	17,069,454	1,453,994	44	8.5	

¹ Faulkner, *ibid.*, p. 426.

ค.ศ.	ประชาชนทั้งหมด	สถานที่คนอาศัยอยู่ 8,000 คนหรือมากกว่า	ประชาชน	จำนวนสถานที่	จำนวนร้อยละ ของประชาชน
1860	31,443,321	5,072,256	141	16.1	
1880	50,155,783	11,365,695	286	22.7	
1900	75,994,575	25,018,335	547	32.0	
1920	105,710,620	46,07,640	924	43.8	
1930	122,775,046	60,333,452	1205	49.1	
1940	131,669,275	64,896,083	1323	49.3 ¹	

การเติบโตของกลุ่มผู้ใช้แรงงานและการรวมกลุ่มของคนในเมืองใหญ่เป็นปัจจัยชั้นพื้นฐานสำคัญที่นำมาสู่การเติบโตของขบวนการกรรมกร การเพิ่มโรงงานอุตสาหกรรมหลังสงครามกลางเมือง ได้พัฒนากลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่และอำนาจของนายทุนซึ่งได้กระตุ้นกรรมกรผู้ใช้แรงงานให้มีบทบาทมากขึ้นโดยเฉพาะคนงานผู้มีฝีมือที่อาชีพถูกกระทบกระเทือนโดยการประดิษฐ์เครื่องจักรแบบใหม่ นอกจากนี้ยังเป็นการหมดสมัยอุตสาหกรรมขนาดเล็ก ซึ่งการบริหารงานมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดระหว่างนายจ้างและคนงาน ทั้งนี้เพราะเกิดการรวมกลุ่มของบริษัทเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ที่เจ้าของกิจการนับพัน ๆ คนอยู่กระจัดกระจายตามที่ตั้งต่าง ๆ ทั่วประเทศและนายจ้างก็มีแนวโน้มที่จะไม่เข้าใจปัญหาของผู้ใช้แรงงาน เกิดเป็นช่องว่างระหว่างนายทุนและคนงาน เพราะขาดความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

ในที่สุดสถานการณ์ของธุรกิจขนาดใหญ่เป็นการกระตุ้นให้มีการพัฒนาองค์การการเคลื่อนไหวของกรรมกร ความบกพร่องของระบบเศรษฐกิจและความไม่พอใจของคนงานในเรื่องระบบการจ่ายเงิน ชั่วโมงการทำงานนาน ค่าจ้างต่ำ สวัสดิการทำงานไม่ดี สภาพของโรงงานไม่ถูกสุขลักษณะ การเอาเปรียบแรงงานผู้หญิงและเด็ก การขาดกฎหมายแรงงานที่มีประสิทธิภาพ การไม่ได้รับความยุติธรรมในศาล ลักษณะปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นมาเป็นเวลานานและมีปัญหาอื่น ๆ เพิ่มเติมอีกในระยะหลังสงครามกลางเมือง จึงทำให้เกิดความจำเป็นในการจัดตั้งองค์การกรรมกรขึ้นเป็น องค์การอัสติน

¹ Fifteenth Census, 1930, Vol.1 Population, p. 9.

กรรมกร (The Knights of Labor) และองค์การสหพันธ์กรรมกรอเมริกัน (The American Federation of Labor)¹

สงครามกลางเมืองกระตุ้นให้เกิดขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อกรรมกร การดิ้นรนต่อสู้มีผลจากการเกี่ยวข้องกับสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม เพราะมีการปลดปล่อยทาส ซึ่งมีผลกระทบต่อชนชั้นไปทั่วทุกภาค โดยเฉพาะทาสทางใต้มีความปรารถนาจะไปทำงานในภาคเหนือ ค่าครองชีพเพิ่มขึ้นอันเนื่องมาจากผลของสงคราม แต่ไม่สมดุลย์กับการเพิ่มค่าจ้างแรงงาน การที่มีคนอพยพเข้าสหรัฐอเมริกาเพิ่มมากขึ้น การประดิษฐ์ดัดแปลงเครื่องจักรช่วยประหยัดแรงงานและแก้ไขปัญหาค่าค่าครองชีพแรงงานได้ กฎหมายภาษีสกุลกรรมกรและสงครามส่งเสริมและให้ผลประโยชน์แก่นักอุตสาหกรรมมากขึ้น ขณะเดียวกันก็ทำให้เกิดช่องว่างความแตกต่างระหว่างคนรวยและคนจน

2.1 องค์การอัศวินกรรมกร (The Knights of Labor)

หลังจากสงครามกลางเมือง ได้เกิดมีความเคลื่อนไหวของกรรมกรขึ้นหลายแห่ง องค์การกรรมกรที่สำคัญแห่งหนึ่ง คือ องค์การอัศวินกรรมกร มีชื่อเต็มว่า The Noble Order of The Knights of Labor จัดตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1869 โดย ฮูรล เอส สตีเวนส์ (Uriah S. Stephens) ช่างตัดเสื้อแห่งเมืองฟิลาเดลเฟียและเพื่อนช่างฝีมืออีก 6 คนอุดมคติอันสูงส่งของสตีเวนส์ได้เขียนบันทึกลงในรัฐธรรมนูญและได้นำมาใช้ปฏิบัติ โดยเทอร์เรนส์ วี เพาเดอร์ลี (Terence V. Powderly) ซึ่งเป็นประธานคนต่อมา วัตถุประสงค์ขององค์การเพื่อให้ผู้ใช้แรงงานเกิดความรู้สึกมั่นคงในทรัพย์สินสมบัติที่ตนหามาได้ มีการพัฒนาแนวความคิด ศีลธรรม และสถานการณ์ทางสังคม ต่อสู้เพื่อให้มีการทำงานเพียงวันละ 8 ชั่วโมง มีการเก็บภาษีรายได้และภาษีมรดก มีเงินฝากในธนาคาร และได้รับเงินชดเชยเมื่อได้รับบาดเจ็บในขณะทำงาน²

ใน ค.ศ. 1886 ศาสตราจารย์อีไล (Professor Ely) กล่าวถึงอัศวินกรรมกรว่า “เป็นองค์การกรรมกรที่ทันสมัย มีอำนาจและประสิทธิภาพสูงมาก จัดตั้งขึ้นด้วย

¹ F. Flugel and H.U. Faulkner, *Readings in the Economic and Social History of the United States*, pp. 816-29.

² C.D. Wright, “Historical Sketch of The Knight of Labor,” *Quarterly Journal of Economics*, I, (January. 1887). pp. 142-3. See also F. Flugel and H.U. Faulkner, *Reading in the Economics and Social History of the United States*, pp. 8 16-29.

หลักการทางวิทยาศาสตร์อย่างแท้จริง ซึ่งรวมถึงความก้าวหน้าของอุตสาหกรรมตาม
ธรรมชาติและมีความต้องการคล้องจองกับกฎหมายของสังคมเศรษฐกิจ¹

2.2 องค์การสหภาพกรรมกร (The American Federation of Labor)

องค์การสหภาพกรรมกรเริ่มต้นใน ค.ศ.1881 เมื่อมีการประชุมของพวก
กรรมกรโรงงานอุตสาหกรรมในบริเวณตะวันตกกลาง และได้มีการประชุมเรื่อยมา
ตลอดจนมีการวิวัฒนาการในด้านต่าง ๆ ค.ศ.1886 มีการประชุมครั้งที่ 2 ที่เมือง
โคลัมบัส มลรัฐพิตส์เบิร์ก กลุ่มกรรมกรจึงได้จัดตั้งองค์การถาวรมีชื่อว่า องค์การสหภาพ
กรรมกร (The American Federation of Labor) ในระยะแรก ๆ นโยบายขององค์การคือ
เรียกร้องกฎหมายภาษีศุลกากรต่อต้านคนอพยพเข้า ยกเลิกกฎหมายการช่งสูมที่
ใช้กับสหภาพกรรมกร และให้มีการศึกษาภาคบังคับ นโยบายขององค์การไม่ต้องการเข้า
มาเกี่ยวข้องกับการศึกษา ต้องการดำเนินการเพื่อผลประโยชน์ของกรรมกรแต่เพียง
อย่างเดียว ในกรณีนี้้องค์การสหภาพกรรมกรจึงแตกต่างไปจากองค์การอัศวินกรรมกร
(The Knights of Labor) องค์การสหภาพกรรมกรเป็นองค์การที่รวมสหพันธ์ช่างฝีมือและ
กิจการอุตสาหกรรมหลายแห่งมากกว่าเป็นองค์การของกิจการเพียงแห่งเดียว

วัตถุประสงค์ขององค์การสหภาพกรรมกรคือ

1. รักษาผลประโยชน์ของชนชั้นกรรมกรโดยให้มีกฎหมายที่เอื้ออำนวยต่อ
กรรมกรและยกเลิกกฎหมายที่กดขี่ทั้งของมลรัฐและของรัฐบาลกลาง
2. จะพยายามใช้วิธีการทุกทางที่จะป้องกันการเอาเปรียบชนชั้นกรรมกร
และให้มีการยกฐานะและสิทธิของกรรมกรในด้านต่าง ๆ
3. ส่งเสริมความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับองค์การอื่น ๆ เพื่อปรึกษาหารือ
ปัญหาต่าง ๆ ร่วมกัน
4. ส่งเสริมมาตรฐานการครองชีพของกรรมกรด้วยการต่อสู้เพื่อให้กรรมกรมี
ชั่วโมงทำงานน้อยลง ได้รับค่าจ้างสูงขึ้น และมีสภาพการทำงานที่ดีกว่าเดิม
5. รักษาและป้องกันผลประโยชน์ของกรรมกรด้วยการให้สิทธิพิเศษและให้
มีการประกันชีวิต

¹ R.T. Ely, Labor Movement In America, p. 75.

ผู้นำกรรมกรที่มีชื่อเสียงและรักษาผลประโยชน์ของกรรมกรได้ดีที่สุดคือ ซามูเอล กอมเปอร์ส (Samuel Gompers) เกิดที่กรุงลอนดอน เมื่อ ค.ศ.1850 มีพ่อแม่เป็นชนชาติดัชและยิว กอมเปอร์สได้อพยพเข้ามายังสหรัฐอเมริกาเมื่ออายุ 13 ปี และได้ฝึกหัดทำงานเป็นครั้งแรกที่นิวยอร์ก เขาเป็นคนที่ทำงานที่มีประสิทธิภาพ ได้ริเริ่มเป็นผู้ก่อตั้งองค์การสหภาพกรรมกรและองค์การผู้ผลิตบุหรี่ยุโรป กอมเปอร์สเป็นประธานขององค์การสหภาพกรรมกรใน ค.ศ.1882 และได้รับเลือกตั้งอีกครั้งใน ค.ศ.1894 จนกระทั่งถึงแก่กรรมใน ค.ศ.1924

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

1. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับประวัติของฮูราล เอส สตีเวนส์ กับองค์การอัสวินกรรมกร
2. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับประวัติของ ซามูเอล กอมเปอร์ส กับองค์การสหภาพกรรมกร

3. กรรมกรและการเมือง

เมื่อกรรมกรผู้ใช้แรงงานได้รับสิทธิการออกเสียงเลือกตั้ง ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า ความต้องการของกรรมกรย่อมได้รับความสนใจและมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเมือง ขบวนการเคลื่อนไหวของกรรมกรครั้งแรกเพื่อการเมืองไทย ค.ศ.1820 และ ค.ศ. 1830 ไม่ประสบความสำเร็จในระดับชาติเนื่องจากการขาดความสะดวกในด้านการคมนาคมและเกี่ยวกับสถานที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรม อย่างไรก็ตาม พรรคการเมืองของกรรมกรจัดตั้งขึ้นที่นิวยอร์ก และกรรมกรได้เสนอตัวเข้าเลือกตั้งที่เมืองฟิลาเดเฟีย นิวอิงแลนด์ และที่อื่น ๆ อีกหลายแห่ง ความปั่นป่วนทางเศรษฐกิจ ค.ศ.1837 (The panic of 1837) ชัดขวางกิจกรรมทางการเมืองของกรรมกร จนกระทั่งหลังสงครามกลางเมือง ความพยายามของกรรมกรเริ่มมีบทบาทและมีประสิทธิภาพมากขึ้น¹

พรรคปฏิรูปแรงงาน (The Labor Reform Party) ได้ส่งผู้แทนเข้าสมัครรับเลือกตั้งใน ค.ศ.1872 ในปีต่อ ๆ มา การลงคะแนนเสียงของกรรมกรต้องรุนแรงได้เข้าร่วมกลุ่มกับ

¹ F.L. Bullard, "Labor Unions at The Danger Line," Atlantic Monthly, Vol. CXXVI, No.6 (December, 1923) pp. 303-4.

พรรคกรีนแบค ใน ค.ศ.1878 พรรคกรีนแบคนี้ได้รวมกันเข้าเป็นกลุ่มเดียวกัน ค.ศ.1880 และ ค.ศ. 1884 พรรคกรีนแบค ได้รับเสียงส่วนใหญ่จากชาวนาตะวันตกและกรรมกร ตะวันออก ต่อมาในการเลือกตั้ง ค.ศ.1888 พรรคนี้ได้สลายตัวไป มีพรรคสหบาลกรรมกร (The Union Labor Party) เกิดขึ้นแทนที่ ซึ่งได้รับเสียงสนับสนุนจากภาคตะวันตกและภาคใต้ พรรคการเมืองอีกพรรคหนึ่งที่มีความมั่นคงและมีความรุนแรงมากได้แก่ พรรคประชาชนหรือพรรคพอปิวลิสต์ (The People's Party or Populist Party) ซึ่งได้รับคะแนนเสียงสนับสนุนมากกว่า 100 ล้านเสียง ใน ค.ศ.1892 นโยบายหลักของพรรคคือ การใช้เหรียญเงินอย่างเสรี (free coinage of silver) และสนับสนุนการเก็บภาษีเงินได้ การมีเงินออมทรัพย์ในธนาคาร ให้รัฐบาลเป็นเจ้าของกิจการรถไฟ โทรศัพท และโทรเลข ลดชั่วโมงการทำงาน รักษาผลประโยชน์ของกรรมกรทั้งในเมืองและชนบทเท่าเทียมกัน

ถึงแม้ว่าการเคลื่อนไหวทางการเมืองของกรรมกรประสบกับความล้มเหลว แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าสหพันธ์กรรมกรจะไม่ได้ใช้อิทธิพลทางการเมืองเพื่อรักษาผลประโยชน์ของตนให้ได้มากที่สุด และได้มีบทบาทในกิจกรรมทางการเมืองด้านอื่น ๆ ด้วย เช่น การจัดตั้งหน่วยงานกรรมกรแห่งชาติ การพัฒนาการศึกษาของชาติ การยกเลิกการใช้แรงงานเด็ก และการออกกฎหมายประกันชีวิต สุขภาพและอนาคตของคณงาน กอมเปอร์ส์ประธานสหบาลกรรมกรได้กล่าวสรุปสั้น ๆ ว่า “ข้าพเจ้าค้นหาวิธีการลงทุนทางที่จะใช้สถานการณ์ทางการเมืองเพื่อผลประโยชน์ของคณงาน”¹

3.1 ความก้าวหน้าของค่าจ้างแรงงาน

เนื่องจากการยอมรับสภาพเศรษฐกิจตกต่ำของ ค.ศ.1930 เป็นเวลายาวนาน ด้วยความขมขื่น มาตรฐานการครองชีพค่าจ้างแรงงานอเมริกันได้รับการปรับปรุงขึ้น ตั้งแต่ ค.ศ.1865 ในระหว่างสงครามกลางเมือง สิ่งของเครื่องใช้ขึ้นราคาสูงเร็วกว่าค่าจ้างแรงงาน และท้ายที่สุดค่าจ้างจริง ๆ ยังต่ำกว่าระดับ ค.ศ.1861 หลังจากสิ้นสุดสงครามกลางเมือง ราคาสิ่งของลดลงแต่อัตราค่าจ้างยังคงเท่าเดิมที่ใกล้เคียงระดับ ค.ศ.1865 หรือสูงกว่า ช่วงระหว่าง ค.ศ.1865-1890 ค่าจ้างที่แท้จริงเพิ่มสูงขึ้นอย่างน้อยร้อยละเปอร์เซ็นต์ ในโรงงานอุตสาหกรรม และน้อยกว่าในการเกษตรกรรม ระหว่าง ค.ศ. 1877-1914 อัตราค่าจ้างยังคงเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ แต่ราคาสิ่งของก็เพิ่มสูงตามขึ้นด้วย

¹ Samuel Gompers, *Seventy Years of Life and Labor*, II, p. 77

สหพันธ์กรรมกรได้เรียกร้องให้กรรมกรได้ทำงาน 8 ชั่วโมงต่อ 1 วัน และหยุดวันเสาร์ครึ่งวัน การเรียกร้องเช่นนี้คล้ายตามความประสงค์ของกรรมกรที่ต้องทำงานอาทิตย์ละ 44 ชั่วโมง ใน ค.ศ.1920 สหพันธ์กรรมกรประสบผลสำเร็จในโรงงานอุตสาหกรรมชั้นสูง แต่คนงานอื่น ๆ ทั่วไปยังคงทำงานมากกว่า 8 ชั่วโมงต่อวัน อาชีพบางอย่างที่เป็นอันตราย กฎหมายได้กำหนดให้มีการทำงานน้อยชั่วโมง เริ่มในมลรัฐยูทาห์ก่อน ค.ศ.1896 ต่อมารัฐอื่น ๆ อีก 13 รัฐ เริ่มดำเนินรอยตามใน ค.ศ.1916 คือ กำหนดให้คนงานตามเหมืองทำงานวันละ 8 ชั่วโมง ค.ศ.1892 รัฐสภาออกกฎหมายให้ลูกจ้างทำงานวันละ 8 ชั่วโมงเช่นกัน

องค์การกรรมกรและองค์การชนชั้นกลางเสรี เช่น กลุ่มผู้บริโภคแห่งชาติ ตั้งขึ้น ค.ศ.1899 และคณะกรรมการใช้แรงงานเด็กของชาติตั้งขึ้น ค.ศ.1904 ได้ต่อสู้เพื่อคัดค้านการใช้แรงงานผู้หญิงและเด็ก ซึ่งการต่อสู้ครั้งนี้ได้รับการช่วยเหลือจากภายนอก เนื่องจากเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า การใช้แรงงานผู้หญิงและเด็กมากเกินไปเป็นการทำลายสุขภาพให้เลวลง ซึ่งเป็นอันตรายคุกคามอนาคตของชาติและเชื้อสายเผ่าพันธุ์ ได้มีความพยายามกำหนดอายุขั้นต่ำของเด็กที่อนุญาตให้ทำงานได้ กำหนดชั่วโมงการทำงาน ห้ามการทำงานกลางคืน และกำหนดการศึกษาภาคบังคับ กฎหมายของมลรัฐแมสซาชูเซตส์ ใน ค.ศ.1836 เป็นครั้งแรกที่ออกกฎหมายเกี่ยวกับการใช้แรงงานเด็กในโรงงานอุตสาหกรรม ค.ศ.1842 กำหนดชั่วโมงการทำงานของเด็กที่อายุต่ำกว่า 12 ปี ภายในวันหนึ่งทำงานไม่เกิน 10 ชั่วโมง (ซึ่งนับว่าเป็นความก้าวหน้าครั้งยิ่งใหญ่) กฎหมาย ค.ศ.1866 และ ค.ศ. 1867 ห้ามจ้างเด็กอายุต่ำกว่า 16 ปี ทำงานเกินอาทิตย์ละ 60 ชั่วโมง ใน ค.ศ.1893 ได้มีการขยายเวลาเรียนออกไปถึง 20 อาทิตย์ และอีก 10 ปี ต่อมาได้กำหนดให้เมืองที่มีประชาชนมากกว่า 10,000 คน จะต้องจัดตั้งโรงเรียนภาคบ่าย

กฎหมาย ค.ศ.1888 ห้ามเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี ทำงานในโรงงาน กฎหมาย ค.ศ.1889 กำหนดให้เด็กศึกษาภาคบังคับจนถึงอายุ 14 ปี ถึงแม้ว่า ค.ศ.1914 จะมีมลรัฐต่าง ๆ อีก 6 มลรัฐ ทั้งหมดอยู่ในภาคใต้จะไม่ได้มีกฎหมายจัดตั้งการศึกษาภาคบังคับ แต่มลรัฐอื่น ๆ ทุกรัฐ ได้ออกกฎหมายกำหนดการใช้แรงงานเด็กในรัฐธรรมนูญ ค.ศ.1914 อายุขั้นต่ำของเด็กที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานอยู่ในระหว่าง 12-14 ปี ขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสภาพการศึกษาของสังคมของรัฐนั้น ๆ

3.2 การอพยพเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา

ปัญหาการอพยพเข้าเป็นปัญหาที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับปัญหาแรงงาน ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญของสภาพการดำรงชีวิตทางการเมือง สังคม และเศรษฐกิจสหรัฐอเมริกา ระหว่าง ค.ศ.1860-1920 ชาวต่างประเทศประมาณ 28,500,000 คน ได้เดินทางมาทำงานในสหรัฐอเมริกาทั้งเป็นการชั่วคราวและถาวร ซึ่งจำนวนคนมีเกือบเท่ากับประชาชนอเมริกาทั้งในประเทศใน ค.ศ.1850 การอพยพเข้าของประชาชนจะเพิ่มมากขึ้นหรือลดลงขึ้นอยู่กับระยะเวลาความเจริญรุ่งเรืองหรือเศรษฐกิจตกต่ำ ปีที่มีคนอพยพเข้าไปมากได้แก่ ค.ศ.1873 มี 459,803 คน ค.ศ.1882 มี 788,922 คน ค.ศ.1892 มี 579,663 คน ค.ศ.1907 มี 1,285,349 คน และ ค.ศ.1914 มี 1,218,420 คน¹ ก่อนสงครามกลางเมืองผู้อพยพเข้ามีความหวังในโลกใหม่ทางด้านการปรับปรุงฐานะทางเศรษฐกิจให้ดีขึ้น และต้องการอิสรภาพทางการเมืองและศาสนา ศาสตราจารย์คอมมอนส์ (Professor Commons) แสดงความคิดเห็นว่า “ความปรารถนาที่จะให้มีแรงงานเพิ่มมากขึ้น การเงินจากค่าเดินทางเรือ และค่าขายที่ดินได้เป็นส่วนสำคัญในการชักจูงให้ประชาชนอพยพเข้าสหรัฐอเมริกามากกว่าสถานการณ์ที่มีอยู่ในยุโรป เอเชีย และแอฟริกา”² นอกจากนี้ ญาติพี่น้องและเพื่อนฝูงในสหรัฐอเมริกาประมาณ 1 ใน 4 ของทั้งหมดได้ส่งเงินเป็นค่าเดินทางให้มายังสหรัฐอเมริกา นับว่าเป็นการส่งเสริมการอพยพได้เป็นอย่างดี

เมื่อการอพยพจากทวีปยุโรปทำได้ง่าย มีผู้คนจากหลายประเทศในยุโรป อพยพเข้ามาในสหรัฐอเมริกาเป็นจำนวนมาก ตั้งแต่เริ่มแรกจนถึง ค.ศ.1896 มีประชาชนจากอังกฤษ ไอร์แลนด์ และเยอรมัน ซึ่งเป็นช่างฝีมือและชาวนา ได้อพยพเข้าสหรัฐอเมริกา บุคคลเหล่านี้มีเลือด ผิวดำ และอุปนิสัยที่คล้ายคลึงกับชาวนาอเมริกัน แต่ระหว่าง ค.ศ.1831-1860 ผู้อพยพเข้าจำนวนร้อยละ 88 จะเป็นประชาชนที่มาจากประเทศออสเตรีย-ฮังการี รัสเซีย และโปแลนด์ ในระหว่าง ค.ศ.1891-1910 มีประชาชนจากยุโรปภาคเหนืออพยพเข้ามาเป็นจำนวนร้อยละ 31.6 และประชาชนจากยุโรปภาคใต้และภาคตะวันออก เป็นจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 กล่าวโดยสรุปได้ว่าผู้อพยพเข้ามาใหม่ระยะหลังมีประมาณ 4 ใน 5 ของทั้งหมด ประชาชนจากยุโรปภาคใต้

¹ Statistical Abstract, 1921, p. 883.

² J.R. Commons, Races and Immigrant in America, p. 108.

และภาคตะวันออกมีลักษณะแตกต่างจากผู้อพยพเข้ารุ่นแรก ๆ เป็นผู้ทำงานหนัก
ตระหนี่ ไม่มีฝีมือชำนาญด้านใดเฉพาะ และคุ้นเคยกับระบบการเมืองและเศรษฐกิจแบบ
อัตตาธิปไตย

ต่อมาได้มีการออกกฎหมายจำกัดการอพยพเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา ค.ศ.
1883 ห้ามชาวจีนอพยพเข้าประเทศ กฎหมาย ค.ศ.1882 เป็นก้าวแรกของการควบคุม
การอพยพเข้ามาของรัฐบาลกลาง รัฐสภาได้ออกกฎหมายเก็บภาษีรายหัวของผู้อพยพเข้า
ประเทศประมาณครึ่งเหรียญ ยกเว้นชาวต่างประเทศที่ไม่เป็นที่ต้องการก็ไม่ให้เข้าประเทศ
และได้มีการร่วมมือกันระหว่างมลรัฐและรัฐบาลกลางในการออกกฎหมายควบคุมดูแลและ
จำกัดการอพยพเข้าประเทศ¹

กิจกรรมการเรียนรู้ 3

1. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทบาทของกรรมกรกับการเมือง
2. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอพยพเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาของกลุ่มคน
ชาติต่าง ๆ มีผลดีและผลเสียอย่างไรต่อประเทศสหรัฐอเมริกา

สรุป

เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาในช่วงหลังสงครามกลางเมืองเป็นแบบการค้าเสรีและ
มีการแข่งขันกันอย่างมาก ตลอดจนการพัฒนาารูปแบบการรวมกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ ที่ก่อ
ให้เกิดทั้งผลดีและผลเสียต่อประเทศ และมีขบวนการต่อต้านการรวมตัวกันของธุรกิจ
การเคลื่อนไหวของกรรมกร การจัดตั้งองค์การกรรมกรในรูปแบบต่าง ๆ และการอพยพ
เข้าประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีความสำคัญต่อความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศ
สหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมาก

¹ Faulkner, *ibid.*, pp. 473-6.

การประเมินผลท้ายบทที่ 17

1. จงอธิบายการรวมกลุ่มธุรกิจในรูปแบบต่าง ๆ ตลอดจนผลดีและผลเสียต่อเศรษฐกิจโดยรวม
2. จงอธิบายและเปรียบเทียบบทบาทและผลงานของผู้นำกรรมกรในองค์การอสังหาริมทรัพย์และองค์การสหภาพกรรมกร